

specielt de faglige grunduddannelser, medens specialarbejderuddannelsen bevares som en voksenuddannelse.

Arbejdsministeriets uddannelsessystem åbner dog følgende muligheder for de 16—18-årige:

1. Generelle dispensationer for 18-års grænsen:

En række undervisningsplaner er godkendt af uddannelsesrådet med en aldersgrænse på 16 eller 17 år. Det drejer sig ikke mindst om kurser, der primært henvender sig til unge kvinder.

2. Individuelle dispensationer for 18-års grænsen:

Der gives individuelle dispensationer i den udstrækning de personlige og erhvervsmæssige forhold berettiger det.

3. Specialklasselever:

- a. I henhold til kap. III i lov om uddannelse af specialarbejdere m. m. foranstattes særlige erhvervsorienterende kurser for unge mellem 18 og 25 år. Der er for et par år siden indledt et samarbejde med undervisningsministeriet, hvorefter det samme kursus tilbydes 16—17-årige på specialarbejderskolerne, men i undervisningsministeriets regi.

- b. I 1972 blev samarbejdet med undervisningsministeriet på dette område styrket gennem nedsættelsen af et særligt kontaktudvalg. Der er herved planlagt gennemført særlige kursusaktiviteter for specialklasselever omfattende normale specialarbejderkurser forlænget og suppleret efter denne særlige elevgruppes behov. Enkelte arrangementer af denne art har allerede været gennemført.

4. Erhvervsorientering:

Uden specifikt uddannelsesmæssigt sigte afholdes for den pågældende aldersgruppe på en del specialarbejderskoler forskellige arrangementer af erhvervsorienterende karakter.

Socialministeriet kan henholde sig hertil.

Spørgsmål 53:

Ad § 42 spørges, om det ikke må anses for betænkeligt, at unge, som hidtil har kunnet få revalideringshjælp i en uddannelsessituation, fremtidig i betydeligt omfang vil være afskåret herfra.

Svar:

Offentlig støtte i forbindelse med uddannelse af personer, der omfattes af den gældende revalideringslov (erhvervshæmmede), er hidtil efter en praksis, der er aftalt mellem socialministeriet og undervisningsministeriet, ydet inden for rammerne af revalideringsloven, men ikke gennem Statens Uddannelsesstøtte.

Denne praksis er omtalt under punkt 37 i socialministeriets cirkulære af 22. maj 1967 vedrørende lov om revalidering.

Lovforslagets § 42 bygger ligesom socialreformkommissionens 2. betænkning på det synspunkt, at samfundets almindelige støttemuligheder for uddannelsessøgende i første række bør udnyttes, også af den gruppe personer, som hidtil har haft adgang til hjælp efter revalideringsloven. Baggrunden herfor er den opfattelse, at samfundets almindelige uddannelses tilbud — navnlig inden for undervisningsministeriets område — bør være det primære, og at man så vidt muligt bør undgå at henvise et klientel af erhvervshæmmede uddannelsessøgende til særforanstaltninger inden for den sociale lovgivning.

Sådanne uddannelsessøgende, som hidtil har været omfattet af revalideringslovens støttemuligheder, vil dog stadig i en række tilfælde have adgang til hjælp efter bistandsloven. Støtte efter bistandsloven vil således (som den eneste form for offentlig støtte) kunne ydes denne gruppe uddannelsessøgende i tilfælde, hvor de gennemgår en uddannelse af anden art end de uddannelser, hvortil der ydes støtte efter anden lovgivning. Støtte efter bistandsloven (som supplement til anden offentlig støtte) kommer endvidere på tale, hvor de pågældende — f. eks. på grund af forsørgerbyrder — ikke kan klare sig for de standardbeløb, der ydes efter anden lovgivning, eller hvor de har særudgifter, f. eks. forøgede befodringsudgifter på grund af invaliditet.

Den således foreslåede omlægning af uddannelseshjælpen har inden lovforslagets fremsættelse været forhandlet med undervisningsministeriet, der efter brevveksling med Statens Uddannelsesstøtte har erklæret sig enig i forslaget på dette punkt.

Spørgsmål 54:

Kan det anses for sandsynligt, at unge